

Подсѣкоха ѝ гроздоветѣ
Безъ милость до единѣ,
И трупѣ връзѣ трупѣ ги навалиха
Вѣ дѣлокий цѣровѣ линѣ.

Примрѣ лозата вѣ люти мѣки
И викна сѣ люта рѣчь! —
Но чули нѣкой? . . . Гроздоберци
Извиха надалечѣ . .

По тѣхѣ, изѣ равний пѣтъ надолу,
Се вий на стѣлни прахѣ,
И счува се изѣ далнината
Салѣ пѣсни, глѣчь и смѣхѣ. . . .

Ей падна нощѣ. Отѣ буйниа кладѣ
Се пламаци виятъ;
Около кладѣ гроздоберци
Срѣдѣ дворове сѣдять.

А тыпчатѣ ратаи нехайни
Тамѣ вѣ линоветѣ сѣ стрѣвѣ, —
Отѣ смазани гроздове руина
Поройна, мѣтна крѣвь.

Вижѣ какѣ се вѣ тѣмнитѣ чебури
Тя мѣта и шурти . . .
А пѣсень, дружно вѣ хорѣ подзета,
Низѣ дворове ехти: